

Köszönöm édesanyám

Zsuzsika néni azok közül a bölcs matrónák közül való, akik jóságukkal, tanácsaikkal, segítőkészségükkel meghitt békességet sugároznak maguk köré. Mindig kér, soha nem parancsol, megfontolt, szava mindig valami igazságot cseng. Nem lehet megcáfolni, mert olyan jó szívvvel, olyan melegséggel ad tanácsot, ami talán nem is tanácsnak hangzik, hanem kérésnek, segítségnek.

És ki az aki elutasít egy kérést, egy segítséget?

Szava békességet hordoz, a békétlen lélekbe szeretet olt, és reményt tud csepegtetni a reménytelenségbe. Ritka ma az ilyen ember, aki jósággal gyógyít, akinek a szava simogat, aki kérés nélkül segít.

Nem tudom melyik korból maradt itt, ha nem is más csak a lelke, hogy ennyi bölcs derűt hordoz? Kitől örökölte génjeit, kitől tanulta hogy kell másokhoz szólni, ki volt a példaképe? Vagy az ő korában talán csak anyák születtek? - édesanyák, akik bölcsességükkel irányítottak családot és védték szeretteiket és álmodták nekik a jövőt?

Talán Szabó szülétől? – aki már kislány korában a testvéri szeretetet úgy plántálta belé, olyan példamutató tapintattal, ami a lelkébe ivódott.

Szülék sok évig cselédek voltak a grófi birtokon, de szerencséjük és szorgalmuk segítségével vettek egy kis tanyát, öreg rossz szőlővel. A szőlő között gyümölcsfák voltak, alma, körte, szilva, cseresznye, meggy az unokák nagy-nagy örömére. Ha érett valamelyik gyümölcs Szabó szülém szedett egy-egy kosárral és vittük a testvérének Alsópusztára.

- Gyere kislányom – szólt nekem – elmegyünk Bözse nénédhez viszünk neki egy kis szilvát, hadd egyenek szegények, mert ott a cselédházaknál nincs gyümölcsfa.

Nem volt autó, motor, még kocsni sem, szülém nevetve mondta, megyünk kislányom az apostolok lován, az nem kerül pénzbe. Nagyon szerettem a szülémmel elmenni, a fásasztó volt is a gyaloglás, mert ő egész úton mesélt.

Ha rigó fütyült az ágon, arról mondott szép mesét, ha nyúl szaladt a tarlón, arról is volt egy meséje. Minden-minden mese tárgya volt ami az úton látható, az ugráló verebekről, a pipacsról, a bodza virágjáról, még a párolgó pocsolya vizéről is. Ha már látta, hogy már nagyon lassan szedem a lábaim, megálltunk, az árokpartra kerítette a kötényét és ráültetett, hogy pihenjem ki magam. Ha nem volt fa – árnyék, ő úgy állt, hogy ne érjen a tűző nap, ha szomjas voltam víz is volt a kosarába egy kis üveggel. Amikor kipihentem magam, ballagtunk tovább. Ő cipelte a kosarat, nekem meg folyton mesélt, hogy ne érezzem a fáradságot. Most már értem, nem a szilva volt nagy dolog, hanem a szeretet amivel vitte.

Bözse néném nagyon megörült nekünk, kedves testvérének szólította szülémet, engem majd megfojtott szeretetével. A kosárra nézve szörnyülködött, hogy minek cipeltük ezt a sok szilvát, majd elszaladt volna ő érte.

Tudom, hogy nem jöttél volna el Bözsénk – vette át a szót szülém -, nehogy azt higgyük, hogy kérni jöttél, igaz? Azért hoztam én kérés nélkül, szeretettel, hogy megosszam veled ezt a kis gyümölcsöt, mint gyermekkorunkba a lekváros kenyeret. Kedves testvérem vagy, nem tudnám jó szívvvel megenni a szilvát, ha neked is nem hoznák belőle.

Átölelték egymást és úgy maradtak egy darabig, amint elváltak, láttam könnyes volt mindkettő szeme. Szülém volt az első és legjobb tanítómesterem, aki testvéri szeretetre egy életre megtanított engem.

Valósággal szülémmel voltam állandóan, apám, anyám reggeltől estig kint dolgoztak a földeken, volt hogy csak este találkoztam velük, mert reggel még aludtam, mikor már ők elmentek.

Nagyon szerettem vele kettesben lenni, elbűvölt szelíd bölcsessége, szava simogatása és az a jóindulat amivel mindenkit körülvelt. Ha ráért egy kicsit odavont az ölébe, rám simogatta szeretetét és énekelt egy-egy szép régi nótát. Jósága kimeríthetetlen volt, ma is szinte érzem

velem van, mintha még ma is fogná kezem, ha bánat ér, ha gyötrődöm, segítene. Imámba mindig azt kértem, drága Szabó szülém maradj velem amíg csak élek.

Megértem szülém életkorát, sőt már azon túl is haladtam és keresem bennem azt a bölcsességet, azt a szeretetet, jóságot, amit tőle kaptam. Úgy érzem sok mindent megőriztem magamba, sok mindent mintha csak ő mondaná, vagy tenné és ez a felismerés mindig boldoggá tesz. Segíték mindenhol ahol csak tudok, összetartok családot, testvért, ha más nem, a jó tanácsom, a szavam odaér ahova kell. Sajnos szétrepültek a gyerekeim, nem öt-tíz kilométerre, mint szülém idején. hanem messze-messze ahova a szó is nehezen ér. ma már a szeretetet sokszor a posta viszi, a boldog ölelés már csak a gondolatba marad, de legalább kitart a találkozásig. Ez is valami, mert nem acsarkodás, harag taszított el egymástól szülőt, testvért, hanem a megélhetés, a jobbételre való vágyás-új munka, új lehetőség, új remény.

A régi formában már nincs család- széthullott sok régi kötelék, az itt megálmodott jövő már máshol születik. De mindig marad egy gyerek, aki úgy érzi, az ősi föld is tartogat jót, tartogat újat, ha másnak nem is talán öneki. így marad meg a családi ház, mindig szívesen látja a hazalátogatókat, van mi felidézze a múltat, van honnét erőt meríteni.

Az öreg szülő, az otthon mindig kivirul, ha régen látott vendég érkezik, ezer mondandóval, emlékekkel, szeretettel öleli körül. Minden látogatás véget ér egyszer, a búcsú mindig fájdalmasabb lesz, mert az a gondolat motoszkál bennünk, hogy találkozunk e még?

Itthon voltak a gyerekeim, öröm volt nézni együtt a nagy család, de a boldogság mögött ott bujkált a holnap szomorúsága, hogy ez csak két napig tart. Ők elmentek, a csend maradt utánuk és üldögélve idéztem fel magamba újra és újra a látogatás minden percét. Feri fiam meg is kérdezte, látva, hogy szomorkodom: „Édesanyám ugye maga jobban szereti a bátyámat és a húgomat, mint engem?”

Meglepődtem, ez váratlanul ért.

Én idáig úgy éreztem, hogy egyformán szeretem mindhárom gyerekeimet-mit látott a fiam, hogy úgy ítélt?

Talán ez a látogatás hozta ki belőle a féltékeny szavakat, mert ebben a két napban őket kényeztettem jobban.

- Ülj le fiam ide mellém egy székre, úgy érzem, beszélgetnünk kell.

Feri szó nélkül oda ült, várta a válaszom.

- Édes fiam,- fogtam meg a kezét- jegyezd meg, egy édesanya nem tesz különbséget a gyerekei között, mert ha különbséget tesz, nem édesanya. Te ezt nem tudod, nem is értheted, mert neked csak egy családod van. Akinek pedig egy gyereke van, annak nem kell megosztani sem pénzt, sem kenyeret, sem pedig szeretetet. Én téged is féltő szeretettel neveltelek, anyai szeretettel, az együvé tartozás felelősségével.

A féltő szeretet olyan érzés, amit nem lehet megtanulni, ami a szívben lakik és onnét sugározza melegét. Ha megfigyeltél édesanyákat, ha gyerekükről beszélnek, a hangjuk milyen bársonyos, a szemük csillogása és mosolyuk csak a szeretetről beszél. Figyeld meg, ha végignéz egy édesanya a gyermekén, mennyi szeretettel teszi.

Itt van Béluska a szomszédba, nagy rossz gyerek, ugye? Tudod mit mondott mikor megkérdeztem, hogy miért ilyen rossz és miért engedi, hogy ennyit verje az anyja?

- Azért Zsuzsika néni, - hajtotta le szégyenlősen a fejét – mert akkor legalább hozzám ér, különben soha.

- Ez a gyerek éhes a szeretetre és csak veréssel tudja kicsikarni, hogy legalább hozzáérjenek. Látod fiam a szülők és a szeretetek között óriási különbségek vannak- van ahol gyűlöletté fajul édes gyereke ellen. És nagyon szomorú a sorsa, aki ilyen családba született. Talán tinektek szerencsétek van,- ítéld meg magad.

Egy kis csend telepedett körénk, a fontolgatás csendje- egy halk sóhajból éreztem a megnyugvás és lelkünk békéje helyre állt. Feri fiam megsimogatta a kezem és annyit mondott:

- „Köszönöm édesanyám”- és homlokon csókolt